

دانشمند گران قدر و برا در محترم د پلوم انجیر خلیل الله معرو فی
و همزمان ارجمندان شان در پرتوان مسلح فروزان سعادت بخش، آغازدمین سال مبارزات قلمی علمی و سیاسی
و اجتماعی دوران ساز ورسالت تاریخی تان را در زیر لوای افغانستان آزاد- آزاد افغانستان برادرانه تبریک بگویم!

افتخار دارم که به حیث پلی هموطن دور افتاده شما از کاشانه و میهن ، مراتب تبریکات قلبی خود را برای تجلیل از نود مین سال استرداد استقلال عزیز و سر بلند ما توسط شما - به جناح شما و دوستان محترم همکار تان و کافه هم طلنم تقدیم داشته و همچنان در پرتوان مسلح فروزان سعادت بخش، آغازدمین سال مبارزات قلمی علمی و سیاسی و اجتماعی دوران ساز ورسالت تاریخی تان را در زیر لوای افغانستان آزاد- آزاد افغانستان برادرانه تبریک بگویم.

گرچه بالاتر ازین چند سطر و آرزوی قلمی ، برایم بسیار گوارا تر تمام می شد و نشاط بخش تر؛ اگر نارسا ئی های این زندگی بخور و نمیر و فاصله های قاره ای و احوال ناپیدار جسمی امان میداد تا هم بیدار شما دوستان گرانقدر برسم وهم حضوراً از آن مجلس با شوکت و نشاط آفرین وطنم و اگر هم بیرون ازان مرزو بوم است چند روز ئ را بیاد گذشته های جوانی و شامگاهان چمن حضوری که یادش بخیر ! با شما میگذراندم . ولبته سالیان نیست که این موهبت و داستن؛ قصه باسی شده ملحوظاتی پر مصرفی که شده ! دولتی بوده و جزو پروگرام های عدیده دربار موژا خدین ! * و دولت جخاد ** پیمای ! افغانستان محصور ! چه در مرکز و چه در نمایند گیها سیاسی ما در خارج از وطن نیست و حال جایش را به محافل پر مصرف و زرق و بوق سوگوارانه و یاد بود آمر صاحب ششششیبیید بخشیده است !!!

مگر باز هم تأثیر بسیار عمیق تر شخصی ام از عدم حضور در همچو گرد هم آهی با شوکت و شان ملی این است که در حالی که خداوند منت و عظمت شانه به این بیچاره مهاجر از وطن ، سالیان قبل یعنی در آخرین سال سلطنت اعلیحضرت غازی امان الله خان (**۱۳۰۷ هجری شمسی**) و به همان ساعت هشت صبح آغاز مراسم رسمی دولتی تجلیل از موهبت استرداد استقلال وطنم ، مرا به آمدن بدنیا سر فراز ساخته بودند و در سال جاری هم در همین روز مردمی ما ، آغاز سال هشتاد دومین سال زندگی را درین محنت سرا و در گوش منزوی خود می گزoram ! همین قدر حسرت می خورم که ای کاش این روز گار همین قدر هم بمن استطاعت و سعادت می بخشد تا این روز را در پهلو و قطارشما جوانان مبارز و منور و با درد وطنم و در هلهله و شادی های همگانی با شما سپری میکردم . که حال فقط سوختن و ساختن با آن برا یه مائی صبر و تسکین است نه به آن امید آن روز یکه باز هم همچو جشن ها و اعیاد را در وطن و در همان چمن حضوری مشترکاً تجلیل کنیم . با سلام و احترامات مجدد و فراوان